

NO AL QUART CINTURÓ

LA INSUPTABLE LLEUGERESA DEL NOSTRE ENTORN

Després de més d'un quart de segle voltant pel món treballant amb un univers tan fràgil com són les bombolles de sabó, de crear espais amb durades limitades, de crear espais basats en la seva essència perenne.

Després de basar part de la meua vida en allò que en un instant, en un CLICK, desapareix, sóc present aquí per a defensar la perdurabilitat del nostre entorn. Per a posar-me a l'altre cantó... al cantó on les coses no canvien o si ho fan... ho duen a terme seguint la seva lògica... no la d'uns tercers.

Aquesta contradicció sobre la meua capacitat de creació i la meua necessitat d'estar en un entorn estable ha estat una constant de la meua trajectòria. Sense la solidesa i la bellesa de l'estabilitat del meu entorn hagués estat incapaç d'imaginar i projectar la fragilitat de l'univers de les bombolles de sabó.

De fet, la nostra realitat ha estat configurada mitjançant la complementarietat d'aquests elements... Nosaltres som el que som i hem "avançat" en la nostra manera de ser fruit de l'estabilitat d'un entorn que sempre ens ha acompanyat recordant-nos que sempre hi ha un element que no canvia ... que després d'un dia n'arriba un altre, que una estació s'acomiada per tornar i que, si sembres, reculls.

Bé, això ha estat fins ara. Des de fa cert temps aquest equilibri s'ha trencat. Els homes intentem allargar la nostra existència i pensem que per fer-ho és necessari escurçar la perdurabilitat del nostre entorn. Desequilibri que ens obliga a no raonar els arguments buscant explicacions a coses que no en tenen.

Explicacions com que el progrés passa per escurçar el temps que triguem a traslladar-nos amb finalitats econòmiques o que el nostre benestar s'articula mitjançant el formigó. Aspectes que si els penséssim amb atenció serien tan increïblement absurds com pensar que s'ha de crear una bombolla de sabó que no esclati mai.

La insuportable lleugeresa d'una bombolla de sabó és lògica i acceptada per tothom com un aspecte més de la vida, com un recordatori de la pròpia existència que sen's mostra en tota la seva bellesa i esplendor gràcies –entre d'altres aspectes- a la seva perennitat. Una lleugeresa, però, que mai pot ser traslladada a l'escenari de la nostra existència, ja que de la mateixa manera que les bombolles de sabó dels nostres espectacles requereixen que sempre hi hagi un escenari i una platea que doni sentit a la nostra feina i il·lusions: els homes i dones requerim preservar i estimar l'escenari que ens permet donar sentit a la nostra vida. Un escenari que avui es troba amenaçat per un projecte que, tal com indica el seu nom, no és res més que una apressió més d'un cos que, com tots nosaltres, l'únic que necessita és que el deixin respirar en pau.

PEP BOU
20 d'octubre de 2007